SPORTUL FORMEAZĂ CONȘTIINȚE, CARACTERE, OAMENI INTEGRI

ȘI RESPINGE INDIVIZII CARE ÎNCALCĂ ETICA!

Activitatea sportivă, parte integrantă a vieții sociale, vizează nu numai talentul, îndemînarea, forța fizică, rezistența — calități înnăscute sau formate prin variate metode și mijloace de pregătire — ci și alese calități morale, pe care se sprijină sportul și pe care le dezvoltă la rîndu-i. Iată de ce se spune că un bun sportiv este acela care dovedește nu numai o temeinică pregătire fizică, tehnico-tactică și psihică, ci și o ținută etică exemplară. Marea performanță, a cărei ștachetă se ridică necontenit, într-un ritm din ce în ce mai dinamic, cere muncă, multă muncă, dăruire, autodepășire, renunțarea la unele preferințe și plăceri firești vîrstei. Așa ajung marii campioni în vîrful piramidei, dar și în atenția și stima semenilor lor.

Dacă marea masă a sportivilor o alcătuiesc tinerii vrednici de zilele pe care le trăim, mai există — din nefericire — și așa-ziși sportivi, care cred că pot să realizeze mari performanțe mimînd munca, făcîndu-se că se antrenează, care încearcă să-și apropie victoria prin mijloace necinstite, sau care încearcă să se căpătuiască de pe urma sportului, înșelînd buna credință a masei de iubitori ai sportului, așadar oameni certați cu etica și echitatea caracteristice orînduirii noastre socialiste.

De asemenea cîteva exemple — pozitive și negative — ne vom ocupa în pagina de față.

Exemplul unei adevărate campioane! SANDA TOMA, sportiva care întruchipează, deopotrivă, talentul, puterea de muncă, seriozitatea, dorința de autodepășire. Cu modestie, cu o dăruire exemplară la antrenamente și concursuri, ea a reușit să ajungă azi campioană mondială și olimpică, constituind un model pentru tineretul sportiv. Iat-o, într-un moment de răgaz, la unul din antrenamentele sale cotidiene.

Foto: I. MIHĂICĂ

La Liceul „I. L. Caragiale" — din Ploiești

ÎNVĂȚĂTURA + SPORTUL = OAMENI!

Liceul **„I.L. Caragiale" din Ploiești** este una dintre cele mai reprezentative unități de învățămînt din municipiu, din județul Prahova. Într-o clădire și acum la fel de impunătoare (deși au trecut atîția ani și orașul s-a modernizat), învață 2400 de elevi (inclusiv cursul seral). **Și mereu, spre lauda dascălilor de aici, REZULTATELE LA ÎNVĂȚĂTURĂ AU FOST DINTRE CELE MAI BUNE.** De pe băncile Liceului „I.L. Caragiale" au ieșit an de an harnici și iscusiți muncitori cu o înaltă calificare, tehnicieni, ingineri, medici. Anul trecut, de pildă, **94,89 la sută dintre absolvenții acestui liceu au devenit studenți, iar în această toamnă, la un prim bilanț, la trei clase de absolvenți, din 117 candidați la examenul de admitere la facultate au reușit 102! Splendidă carte de vizită...**

Pe lîngă aceste succese pe tărîmul învățăturii, **Liceul „I.L. Caragiale" din Ploiești a obținut de-a lungul anilor rezultate bune și în activitatea sportivă.** De aici au plecat jucători divizionari „A" de handbal și volei, la Galați, Brașov și Bacău. Tot aici a învățat campionul mondial de șah — juniori, marele maestru internațional de azi Florin Gheorghiu. Mulți dintre sportivii liceului au îmbrăcat tricourile echipelor naționale de juniori. Urmașii lor de azi au o prezență notabilă în sportul școlar prahovean. Pe cîteva dintre sportivele liceului, de pildă, le-am întîlnit, nu de mult, la Festivalul sportului feminin prahovean, de la Mizil, unde s-au situat pe locuri fruntașe în probele de atletism. **Și o** dovadă grăitoare în privința activității sportive, a dragostei pentru mișcare, o constituie microcomplexul din curtea liceului, o bază model, care mereu cunoaște atmosfera pasionantelor întreceri din cadrul „Daciadei". Terenul de handbal și tenis, cu tribune, terenul de baschet și handbal (toate cu suprafețe de bitum), pista de atletism se constituie într-o bază sportivă pe care multe școli o invidiază. Este rodul pasiunii elevilor, al sprijinului permanent al comitetelor de părinți, al interesului cu care conducerea liceului privește activitatea sportivă ca ceva indispensabil pentru formarea unui tineret sănătos, viguros. La toate acestea se adaugă hărnicia și priceperea profesorilor de educație fizică **Mircea Simion** — un vechi și entuziast propagator al sportului ploieștean —, **Ștefan Petra** și **Stela Munteanu**, toți profesori de gradul I, cu o bună pregătire profesională. La Liceul „I.L. Caragiale" din Ploiești simbioza ÎNVĂȚĂTURĂ-SPORT se realizează pe deplin. O confirmă rezultatele de care aminteam. Aceasta pentru că, așa cum ne mărturisea și directorul liceului, **tovarășul Marin Mihail**, profesor de limba română și entuziast susținător al sportului, **conducerea liceului, cadrele didactice au militat întotdeauna pentru a le insufla dragostea de muncă, pentru a forma tineri cu o bună pregătire, cu o comportare ireproșabilă în viață, în societate, viitori constructori de nădejde ai societății noastre noi, tineri cu înalte însușiri morale, pe care sportul îi ajută să fie sănătoși, viguroși. Și rezultatele le răsplătesc eforturile.**

Constantin ALEXE

„CHIUL? CĂPĂTUIALĂ? SÎNT NOȚIUNI CARE NU FAC PARTE DIN PRACTICA COPIILOR MEI..."

Cînd vorbește despre cei doi fii ai săi, primul — inginer la Constanța, cel de-al doilea — student la Institutul de mine din Petroșani, fața maistrului zugrav *Gheorghe Constantin* se luminează larg...

„I-am crescut și i-am educat în spiritul respectului față de muncă. Cînd erau mici, îi luam cu mine pe șantier, să vadă și să înțeleagă ce înseamnă să-ți cîștigi pîinea cu sudoarea frunții, să prețuiască efortul celor ce făuresc bunurile materiale; în cazul colectivului meu de muncă, blocuri de locuit și clădiri de importanță economică și socială".

O lecție reușită de viață pentru mai tîrziu, în anii de școală. Pentru că cei doi fii ai maistrului Gh. Constantin, *Florin și Ștefan*, au fost elevi disciplinați și sîrguincioși.

„Nu mi-au creat niciodată ceea ce se cheamă probleme de conduită. Și-au respectat colegii, profesorii. Am avut, ce-i drept, ca aliată și soția, o femeie energică, «mama Grachilor» i se spunea la noi, în cartier în Vitan. Ținea la copii ca la ochii din cap, dar în același timp îi admonesta cu severitate cînd era cazul. Din fericire, nu prea a fost cazul..."

O lecție de viață a fost pentru Florin și Ștefan și sportul, rugbyul, pe care l-au îndrăgit încă din anii copilăriei. Acum fac parte din formații divizionare „A", Florin la *Farul Constanța*, Ștefan la *Știința Petroșani*, deseori chemați la lotul reprezentativ.

„Toți cunoscuții m-au întrebat de ce i-am îndrumat către rugby și nu spre box, sport pe care l-am practicat aproape 10 ani. Am fost coleg de ring cu maestrul emerit al sportului Ion Popa, antrenorul federal, am rămas buni prieteni. Ceva m-a pus însă în cumpănă, pugilatul nu-l înțeleg toți ca o artă, cum s-ar cuveni. Și la rugby am avut unele îndoieli. Cînd am văzut, însă, cum lucra regretatul antrenor Ion Buzoianu, cel care l-a «descoperit» pe Florin și după aceea celălalt antrenor, Alexandru Carnabel, care i-a călăuzit pașii în sport lui Ștefan, mi-am dat fără rezerve adeziunea pentru rugby, pentru că jocul acesta disciplinează, modelează, cizelează omul. În rugby, nimeni nu-și poate îngădui să privească; în construirea unor fațe eforturi tot este al tuturora. Cu adevărat, un sport colectiv. Acolo în grămezi, în încrîncenarea talonajelor și în marele travaliu al șarjelor se formează oameni care nu știu ce e teama, sportivi care nu accepță lașitatea. Iată adevărata lecție a acestui sport pentru fiii mei. Deprinși cu duritatea efortului, pentru ei învățătura n-a mai însemnat o etapă prea dificilă. Pe terenul de rugby au fost deprinși cu truda, cu munca cinstită. Ce au învățat la școala rugbyului au aplicat, după aceea, în viață. Florin este inginer electromecanic, un om și un cetățean apreciat de toată lumea, Ștefan îi urmează exemplul, în curînd va deveni și el inginer. Datorez și sportului, rugbyului, faptul că am doi fii cu care mă mîndresc, oameni adevărați, pentru care noțiunile de chiul sau de căpătuială nu fac parte din vocabularul lor, din practica vieții lor..."

Tiberiu STAMA

CORNEA S-A... ȚINUT DE CUVÎNT

Meci disputat, ba chiar prea disputat, între handbaliștii de la **Universitatea Craiova** și **Gloria Arad**. Partidă cu implicații serioase în clasament, mai ales pentru gazde, dar și pentru oaspeți. De aici nervi, și... faulturi. E drept, nu dintre acelea să nu se mai ridice adversarul de jos, dar suficient de tari și de multe, cît pentru un campionat întreg! Nu însă acest aspect vrem să-l aducem în discuție — au fost partide mult mai „agitate" din acest punct de vedere —, ci o problemă de mentalitate, care tinde să devină cronică: **plătirea cu orice preț a... polițelor.** Să plecăm însă de la un exemplu concret, oferit de întîlnirea amintită. La un moment dat, unul dintre jucătorii arădeni l-a faultat pe Cornea. A fost unul, recunoaștem, mai tare decît altele, dar fără a avea în el elementul intenționat. Nu negăm, craioveanul s-a resimțit puțin. Ceea ce ne-a frapat a fost însă reacția sa după ce s-a ridicat. Primul gest a fost să se îndrepte spre autorul faultului și — calm și decis — să-i atragă atenția că... nu-l va ierta! În focul disputei, puțini au fost cei care au sesizat scena. Am crezut că a fost un impuls de moment, că totul va fi dat uitării. Dar, nu! În ultimele 30 de secunde, cînd studenții s-au văzut învingători, Cornea s-a ținut de cuvînt! Urmarea: a fost eliminat din joc. Desigur, faultul n-a avut nimic ieșit din comun. A avut aparența unuia — să-i zicem — obișnuit. Numai pentru cine n-a observat și „actul 1".

Cele relatate mai sus aduc în discuție, așa cum spuneam, o anume mentalitate, care se face din ce în ce mai vizibilă pe unele terenuri: aceea a **plătirii polițelor.** Unii dintre jucători se achită pe loc, alții își așteaptă adversarul pe terenul propriu, pentru ca acesta, la rîndul său... Cui folosește? Sportului în nici un caz. Se știe, prima lege care trebuie să o învețe tînărul performer este aceea a fair-playului. Or, de la aceasta înregistrăm în ultimul timp multe abateri. Unele de mică anvergură — ca în exemplul de mai sus — fără urmări grave, altele în schimb... Și, proverbul spune, totul pleacă, de obicei, de la... un ou.

Emanuel FANTÂNEANU

NU ARE VALOARE DAR ARE... PRETENȚII

Antrenorul secției de tenis de masă de la Universitatea Craiova, prof. Virgil Bălan, om care pune mult suflet pentru elevii lui, avînd în competițiile republicane cel mai mare număr de concurenți, e supărat. Ba nu, după expresia lui, e mîhnit. De ce? „L-am primit în secție de mic, ani de zile m-am străduit să-l învăț tenis de masă. M-am zbătut să fie luat în loturi, să meargă în turnee de pregătire... Ce n-am făcut pentru el?!"

Știm cîte a făcut antrenorul Bălan (și clubul, și federația) pentru Eugen Borca, în urmă cu ani — copil ascultător în care se puneau multe speranțe. Spre dezamăgirea generală, Borca n-a ajuns un jucător competitiv, ci cel mult un sparring-partner. Pentru că, ne explică prof. Bălan, „marea speranță" a eșuat într-o viață dezordonată, din care nu lipsește nici băutura... Deși lipsit de valoare reală, a început să-și ofere „serviciile" în dreapta și-n stînga. Secțiile serioase — care nu-i cunoșteau metehnele — i-au cerut să prezinte acordul clubului. Dar nu-l avea, fiindcă nici clubul și nici antrenorul nu știau ce are Borca de gînd. Tîrziu, au dat crezare spuselor mai tînărului coleg Sandu Nef, pe care „pasărea călătoare" încerca să-l corupă, pentru a face „oferta" mai atrăgătoare.

Și-a găsit culcuș la C.S.M. Cluj-Napoca, club aflat în prezent într-o acută criză de jucători și care, ignorînd regulile elementare ale eticii sportive, i-a cerut „dezlegare" de la... federație, pe motiv că „sportivul" a fost angajat într-o întreprindere de acolo. Și, punînd vîrf necunoștinței, E. Borca și-a denigrat antrenorul, pe cel care i-au oferit loc de muncă după absolvirea liceului și sprijin să se pregătească pentru a susține examenul de admitere în facultate, dar pe care le-a refuzat, preocupat fiind de **„să le cerem niște lefuri babane, să le cerem case, să le cerem și niște gologani..."**

Că Eugen Borca a pornit pe calea asta e dureros. Dar mai dureros e că găsește „înțelegere" la un club care a procedat cam la fel și în alte cazuri din tenisul de masă, în loc să-l tragă vîrtos la răspundere pe antrenorii care, de cam multă vreme, n-au mai crescut nimic din orașul și județul lor (altfel, cu tradiție în acest sport), deși dispun în **exclusivitate**, caz unic în țară, de o sală mare, modernă, cu tot ce trebuie.

Mircea COSTEA